

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

สติขาด กิเลสแทรก

อะไรทางนั้นที่เขาว่าจะส่งหรือโอนอะไรมา ทางเมืองนอกนะ เขาขออนุญาตจากเรา (.เขาทำเป็นมูลนิธิของหลวงตา เวลาทอดผ้าป่าได้เขาส่งมาทีเดียวเลย โดนหักน้อย จตุปัจจัยไทยทานนี่นะสะ ถ้าต่างคนต่างส่งมานี้โดนหักมาก เขาเลยขออนุญาตหลวงตาว่า ตั้งเป็นมูลนิธิทางด้านเมืองนอกนูน ส่วนใหญ่ก็พึ่งจากหลวงตาเทศน์ทางอินเทอร์เน็ตเขาได้ ประโยชน์ เขาก็ส่งเงินเป็นดอลลาร์มาทำบุญ ตอนนี่เขาขออนุญาตหลวงตาไว้ว่าจะจัดทอดผ้าป่าอีกแต่ยังไม่กำหนดวันเวลาที่แน่นอน ส่วนพระแล้วแต่หลวงตาพิจารณาจะส่งองค์ไหนไปครับ ทำแบบคราวที่แล้วครับ เวลาตอนเช้าทอดผ้าป่าให้หลวงตาเทศน์ออกทางอินเทอร์เน็ตสด ๆ ไปด้วยครับ) เวลาเขาทอดผ้าป่าให้เราเทศน์ทางอินเทอร์เน็ตด้วย

เราสงสารจริง ๆ นะจิตใจที่จะหาที่ยึดที่เกาะเป็นหลักเป็นเกณฑ์ อยากรจะพูดว่าทั่วโลกเลย ดิ้นตืดเหมือนกับสัตว์หรือคนตกน้ำในมหาสมุทร น้ำมหาสมุทรกว้างขนาดไหน สัตว์ที่ตกเกลืออน ไม่มีใครพึ่งใครได้ จะเกาะฝั่งเกาะฝาที่ไหนก็ไม่มี ดิ้นตืดกันอยู่อย่างงั้นไม่ดิ้นก็จะตาย ประหนึ่งว่าบรรเทาเล็กน้อย พอถึงขณะลมหายใจขาดตายไป นี่ละจิตไม่มีที่ยึดที่เกาะเป็นอย่งนั้นนะจิตดวงนี้แหละ ถึงได้สอนพี่น้องทั้งหลายให้หาที่ยึดที่เกาะ คนที่ตกน้ำ คิดดูซิซากผีนี้เคยกลัวมาแต่ไหนแต่ไร เวลาจำเป็นจริง ๆ ซากผีผ่านมามันก็เกาะพอได้ประทังชีวิต แม้จะกลัวมันก็เกาะ เพราะกลัวตายนั้นมากกว่ากลัวผี เลยต้องอาศัยซากผีเกาะพอประทัง

มันเป็นจริง ๆ นะจิต คือมันไขว่มันคว้าหาที่ยึดที่เกาะ แต่ไม่มีหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องส่วนมากมีแต่ฟืนแต่ไฟ เกาะตรงไหนก็เป็นฟืนเป็นไฟ อันนี้ไฟประเภทหนึ่ง อันนั้นไฟประเภทหนึ่ง รวมแล้วเป็นกองทุกซัอันเดียวกัน มันเกาะขนาดนั้นนะ ขอให้จับ ขอให้ลองทำดู ให้จิตเกาะธรรมนี้บีบติดมันเลยเพราะไขว่คว้ามานานแล้ว เกาะติดบีบเลย พยุงกันไปเรื่อย ธรรมพยุง นอกนั้นดึงลงเพื่อจมลงไปเท่านั้น นี่เราสลัดสังเวชนะ มันอดไม่ได้บอกแล้ว ไม่ให้รู้มันก็รู้ว่าไ้ หรือจะเอาไม้ไผ่ตีเอาอย่างงั้นเหวอ สอนแต่ปากมันก็ยังไม่ได้เรื่องได้ราว ทั้ง ๆ ที่จะจมอยู่ด้วยกันถ้าไม่มีที่ยึด เพราะฉะนั้นจึงว่าให้สร้างเสี้ยนะ

เวลาจะเป็นจะตายจริง ๆ จิตจะไขว่คว้าหาที่ยึดที่เกาะ ความดีจะเข้าทันที เกาะบีบติดเลย ไปเลย ความชั่วมันรุมอยู่แล้วลงเลย ๆ ใ้เรื่องปฏิเสธความจริงทั้งหลายนี้ มีแต่

เรื่องกิเลสทั้งนั้นนะปฏิเสธ หลอกหลวงโลก ธรรมท่านไม่ได้หลอกหลวง ขอให้พากันจำคำนี้ให้ ดี กิเลสปลอมทั้งนั้น หลอกทั้งนั้น ธรรมจริงทั้งนั้นร้อยทั้งร้อย ทางนั้นก็ปลอมร้อยทั้งร้อย ทางนี้ก็จริงร้อยทั้งร้อย พัดเหวี่ยงกันอยู่ แต่ส่วนมากกิเลสเป็นฝ่ายชนะ เล็ดลอดออกไป เล็กน้อย ๆ ก็ยังดีกว่าที่ไม่ได้เล็ดลอดไปเลย

โถ เวลาจนตรอกไม่มีใครจนตรอกยิ่งกว่าเรานะ ทุกคนต่างจนตรอกด้วยกันทุกคน ๆ ไม่มีใครช่วยใครได้ มีชีวิตอยู่ก็ยังพอช่วยกันได้นะ พอพุง คนนั้นมีหนึ่ง คนนี้มีสอง แล้วพอปิ่นกันไปได้ ถึงเมืองผีแล้วไม่ได้เป็นเมืองคนนะ แม้แต่เมืองคนที่ใจดำน้ำขุ่นใคร ฟุ้งมันไม่ได้ นอกจากมันจะไปหากัดตบกัดปอดเขาด้วยวิธีการต่าง ๆ มันก็เป็นผีในร่าง มนุษย์ ว่างั้นเถอะ หากัดตบกัดปอดเขาด้วยเล่ห์กลทุกอย่าง มันก็มีอยู่อย่างนั้น คนดีที่จะให้ จิตใจมีความเมตตากว้างขวางมีน้อยนะ

คิดดูซิว่าจิตเริ่มเป็นสมาธิ จิตแน่นปิ้งก็เคยพูดให้ฟัง พูดเพื่ออะไร เราไม่ได้พูดเพื่อ อวดนี่นะเราพูดเพื่อเป็นคติ ที่นี้เราไม่รู้จักวิธีรักษาละซี เพราะไม่เคยรู้ ไม่เคยเห็น ไม่เคย เป็น แล้วก็ไม่รู้จักวิธีรักษา มันก็เสื่อมลง เสื่อมลงนิดหน่อยเท่านั้นละ โถ ไม่ได้ ปู้บปี้บเลย เตรียมทำไป เสื่อมตลอดหมดตัวเลย ไม่มีเหลือ เหลือแต่ร่างกระดูกกับไฟเผาหัวอก นี่เรา ลืมเมื่อไรเราไม่ลืม เผาตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเมษา นานเท่าไร นั่นละตกรนรกทั้งเป็นใน หัวอก ไปอยู่ที่ไหนหาความเจริญไม่ได้เลย ร้อนเอาจริง ๆ นะร้อนในหัวอก เป็นฟืนเป็นไฟ เผาสูมอยู่อย่างนั้น แหม ทำไมถึงทุกข์ขนาดนี้เรา

ตั้งแต่อ่อนเราไม่มี สมานี่เราก็ออยู่เหมือนโลกทั่ว ๆ ไปอยู่กัน พอได้ที่เกาะเป็นที่ ตายใจ อบอุ่นสบายนี้แล้วเรารู้สึกสบาย ที่นี้ลืมตัวไม่รู้จักวิธีรักษา สมบัติก่อนนี้ก็ขาดสะบั้น ลงไป กว่าที่ไหนก็ไม่ได้เรื่อง ๆ ฟาดเสียตั้งปีกับสี่เดือนพิจารณาซิ พฤศจิกายนถึงเมษาปีหน้า ดูเหมือนปีกับห้าเดือนละมั้ง หนุนนะฟังซิ พอพฤศจิกายน ธันวา มกราคม กุมภาพันธ์ มีนาคม เมษายน พฤษภาคม ปีขึ้นมาได้ นั่นละตกรนรกทั้งเป็น เลยไม่ลืม จิตเป็นขนาดนี้แล้วแหละแต่ไม่เคยลืมกอง ทุกข์ที่มันเผาในเวลาเราประมาท เพียงปีกับห้าเดือนนี่เผา

ที่นี้พอปีขึ้นมาได้เอาความตายประจำกันเลย มัดกันเลย ถ้าจิตดวงนี้เสื่อมเราต้อง ตายเป็นอื่นไปไม่ได้ เมื่อเรายังมีชีวิตอยู่จิตนี้จะเสื่อมอีกไม่ได้เลย พัดกันอย่างเต็มเหนี่ยว ๆ เอาถึงขนาดนั่งหามรุ่งหามค่ำ ไม่รู้จักผ่อนคลายบ้างเลย พอได้ที่แล้วมันก็เอาใหญ่ นี่ละที่ พูดนี้พูดเพราะความเข็ดหลาบที่จิตเสื่อมไป ตกรนรกทั้งเป็น เป็นเวลาปีกับห้าเดือน โอ้ย ทุกจริง ๆ นะ จิตเราไม่เคยเป็นสมาธิ ไม่เคยมีอะไรนี่ก็เหมือนเขาเป็นคนทุกข์คนจนหาเช้า

กินเย็น เขาก็พออยู่ พอเป็น พอไป ไม่ได้เหมือนคนที่มีเงินเป็นล้าน ๆ ๆ แต่มาลุ่มจมด้วยวิธีการใดวิธีหนึ่งเสีย

แม้เงินจะติดเนื้อติดตัวอยู่เป็นแสน ๆ ก็ตาม จิตจะไม่อยู่ในเงินจำนวนแสน ๆ จะอยู่ในจำนวนที่ลุ่มจมไปจำนวนมากนั้น นั่นร้อนอยู่ตรงนั้น แล้วจะหายังไงอีกมันถึงจะได้แบบนี้ อีก มันก็ประมวลเป็นเรื่องอารมณ์ สั่งสมความทุกข์ขึ้นมาให้มากมูน ทุกข์มากที่สุดคือคนที่ถูกลุ่มจมไปจากสมบัติที่มีมาก ๆ ชาวไร่ชาวนาเขาไม่ได้ทุกข์เหมือนคนนี้นะ คนที่เขาไม่ได้จิตเป็นสมาธิเขาก็ไม่ได้ทุกข์เหมือนเรา เราที่จิตเป็นสมาธิอบอุ่นเสียจนรื่นเริงในตัวเอง แล้วขาดสะบั้นไปเลยนี้ แหม ทุกข์มากจริง ๆ หาวิธีแก้ไขตัดแปลงวิธีไหนก็ไม่ได้ ๆ จึงได้เอาพุทโธมัดเข้าเลย นั่นละไม่ลืมนะ

คำว่ามัดมัดจริง ๆ มันเด็ดจริง ๆ ว่าอะไรเป็นอย่างงั้นนะ ลงใจแล้วละที่นี้ จิตใจเราเสื่อมนี้เพราะไม่มีคำบริกรรม มีสติกำกับ มันถึงได้เสื่อมไปอย่างงั้น ที่นี้เราจะให้มีสติกำกับกับคำบริกรรมไม่ปล่อยกันเลย ยังไงก็เอาละที่นี้ลงใจกันเรียบร้อยแล้ว ก็เหมือนกับนักมวยขึ้นต่อกร รोजักันละที่นี้นะ พอตัดสิน ระฆังดังเปังกก็พัดกันเลย ที่นี้พอลงใจแล้ว เอาละทางนั้นก็เหมือนระฆังดังเปังกก็พัดกันเลย ไม่ให้เผลอได้เลยจริง ๆ นี่นะ ตั้งแต่ขณะนั้นเลย ไม่ยอมให้เผลอ นี่ละทุกข์มากที่สุดตรงนี้อีกเหมือนกันนะ บีบบังคับ จิตมันติดมันตัน มันจะคิดจะปรุงไปตามทางของกิเลสที่จะเอาไฟมาเผาเรา มันมีกำลังมาก

ที่นี้เราก็ระฆังดังเปังกแล้วแพ้กับชนะต้องชดกันเต็มเหนี่ยวใช้ไหมล่ะ เราไม่ลืมนะ นี้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จึงได้พัดกัน เอาตั้งแต่ขณะนั้นเลย ที่นี้จะให้เผลอขณะไหนไม่ได้เลย นี่ที่มันทุกข์มากอีกเหมือนกันนะ ตั้งแต่ระฆังดังเปังก ว่าเอาละ พุทโธ ๆ กับสติติดแนบเผลอไปไหนไม่ได้เลย ไม่ว่าจะปิดกวาด เช็ดถู อะไร ๆ แต่ก็เหมาะมันอยู่คนเดียว ไม่มีใครมายุ่งเลย อยู่คนเดียว พุทโธกับสติจึงติดแนบกันตลอด ตั้งแต่ระฆังดังเปังกแล้วก็พาดเสียจนกระทั่งหลับ พอตื่นนอนก็พุทโธปั๊บเข้าเลย ที่นี้เผลอไม่ได้อีกเหมือนกันกับวันที่แล้วสด ๆ ร้อน ๆ เอากันอีก ไม่ยอมให้เผลอ ไม่ให้มีอะไรในโลกอันนี้ ให้มีแต่พุทโธกับสติเป็นคำบริกรรมติดแนบรักษาใจ

ใจนี้ถูกกิเลสเหยียบย่ำทำลายเพราะปราศจากสิ่งรักษา เมื่อมีสติรักษาแล้วก็ปลอดภัย ๆ ความคิดที่มันผลึกตันออกไป มันจะไปคิดเอาฟืนเอาไฟมาเผา ห้ามไม่ให้คิดเอาความคิดพุทโธนี้แทนเลย ตีกันไว้ ๆ ก็ไม่ได้หลายวันนะที่เอาแบบระฆังดังเปังก ไม่มีเผลอเลย ไม่มีกรรมกรแยกเลย พัดกันเลย ที่นี้เวลามันเอาจริงเอาจริงจัง ๆ แล้ว คือทางนี้ไม่ได้อ่อนข้อเลย ทางกิเลสก็ค่อยอ่อนลง ความคิดปรุงที่มันผลึกมันตันมันจะคิดไปตาม

ทางของกิเลสเอาไฟมาเผาเรา บีบบังคับไม่ให้มีช่องออกเลย ไม่ให้ออก ให้มีแต่พุทโธออก
อย่างเดียว ๆ ให้พุทโธคือธรรมทำงานแทน พุทโธก็เป็นสังขารคือความคิด แต่ความคิดนี้
คิดเป็นธรรมเป็นน้ำดับไฟ ความคิดที่เป็นกิเลสมันเป็นไฟเผาไหม้เรา

จึงได้เอามาเป็นคติเครื่องสอนบรรดาผู้มาศึกษาอบรมทั้งหลาย ไม่ได้แบบนั้นก็ตาม
แต่อย่าลืมน่าสติเป็นเครื่องรักษาให้มีความแคล้วคลาดปลอดภัยได้ไม่สงสัย สติดีเท่าไร
ยิ่งดี ที่นี้พอนั้นมันค่อยอ่อนลง ๆ แต่สติไม่อ่อน ทางนี้ไม่ยอมอ่อนเลย ฟังแต่ว่าระฆังดัง
เปิงไม่มีถอยตลอด ทางนั้นก็อ่อนลงเห็นชัด ๆ เลย ที่มันผลึกมันตันมันจะคิดจะปรุงนี้มัน
ค่อยอ่อนลง ๆ ต่อไปทางนี้ก็เด่นขึ้น ๆ ความผลึกความตันการต่อสู้ของกิเลสก็เบาลง ๆ
ทางนี้ก็สร้างฐานขึ้นมาได้เป็นความสงบ จนกระทั่งพุทโธกับความรู้เป็นอันเดียวกันเลย นั้น
จับไม่ถอย ไม่มีการปล่อยวาง สติรักษาตลอดเลย คำบริกรรมกับพุทโธเลยกลมกลืนเป็นอัน
เดียวกัน แล้วจิตละเอียดแนว ตอนนั้นนะ จนกระทั่งที่เราบริกรรมไม่ได้ คิดไม่ได้เลยไม่
มี คิดให้มีก็ไม่มีความคิดนะ หมด หมดโดยสิ้นเชิง คิดพุทโธไม่มี จึงมีความรู้สึกอันหนึ่ง
ขึ้นมา เราคิดพุทโธไม่ได้แล้ว แต่ก่อนเราบริกรรมอยู่นี้ ที่นี้คิดพุทโธไม่ได้แล้วจะทำไ

คำว่าพุทโธหายไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่สติไม่ผลอนี้มันหายไปไหน ก็มีอันหนึ่งทราบขึ้นมา
เอาถ้าหากว่าคำบริกรรมหายไป ความรู้ที่เด่นอยู่นั้นไม่หายไปไหน เอาจิตจับตรงนั้น สติจับตรง
ความรู้ก็ ความรู้มันจะเคลื่อนไหวไปไหนให้รู้ เพราะเราไม่เคยเป็น จับไว้กับความรู้ ที่นี้
พอนานพอสมควรแล้วความรู้มันก็คลี่คลายออกมา เหมือนกับคนตื่นนอน พอคลี่คลาย
ออกมานึกพุทโธ พอนึกพุทโธได้พุทโธติดเข้าอีกเลย ที่นี้ก็ติดเรื่อยไปเลย มันออกทำงาน
แล้วที่นี้ จิตมันออกจากความสงบ พุทโธติดเข้าอีก พอถึงเวลามันละเอียดมันก็เป็นอย่างนั้น
อีก

ที่นี้เรารู้จักวิธีปฏิบัติ มันเป็นอย่างนั้นเราก็เอาสติจับกับความรู้นั้นไว้ บริกรรมไม่ได้
ก็ไม่ต้องบริกรรม จับติดไว้นั้น ที่นี้พอคลี่คลายออกมาก็เอาพุทโธเข้าอีก นั้น ต่อไปก็แน่น
หนาแน่นคงขึ้นเรื่อย ๆ ค่อยสงบเย็นเข้า ๆ จนกระทั่งมันเจริญขึ้นไปถึงฐานของมันที่เคย
เจริญขึ้นไปสองคืนหรือสามคืน เราพยายามผลึกตัน แต่ก่อนไม่มีคำบริกรรม มีแต่สติตั้ง
เอาไว้เฉย ๆ กับความรู้ มันผลอได้ ที่นี้พอเอาคำบริกรรมติดเข้าไปอีกด้วย มัดเข้าอีกนี้มัน
ไม่ผลอ มันก็ค่อยเจริญขึ้น ๆ จนกระทั่งถึงขั้นที่มันเคยเสื่อม พอไปถึงนั้นอยู่สองคืน สบาย
อยู่ได้เพียงสองคืน ที่นี้ลดฮวบลงแล้วกลิ้งเลย เหมือนครกกลิ้งลงจากจอมปลวกทับคนไป
เลย สติปัญญาเราไม่มีสู้มันไม่ได้ เอ้า จับไล่ขึ้นมาอีก ๑๔-๑๕ วันกว่าจะได้แทบเป็นแทบ
ตาย คราวนี้พอถึงจุดที่มันจะลง เอ้า ลงก็ลง เราเคยเสียอกเสียใจไม่อยากจะให้มันลง มันก็ลง

ต่อหน้า เลื่อมต่อหน้าต่อตา เอ้า เลื่อมก็เลื่อม เจริญก็เจริญ จะไม่เอาไหน แต่พุทโธคำ
 บริกรรมนี้จะไม่ปล่อย ไม่ปล่อยตลอด มันขึ้นแล้วก็ไม่ลง สังเกตดู เอ้า ลงก็ลงปล่อยเลยไม่
 สนใจ ทีนี้มันก็เลยไม่เลื่อม เลยไม่ลง แล้วก็ค่อยแน่นหนาขึ้นเรื่อย ๆ หนุนเข้าตลอด พุทโธ
 ไม่มีปล่อยแหละ

จนกระทั่งถึงจังหวะที่จะปล่อยพุทโธมันหากมี มีแต่ความรู้ที่เด่น อยู่ยังงี้ก็เด่น สติ
 อยู่กับนั้นตลอด ทีนี้พุทโธก็หายไป หายไปโดยหลักธรรมชาติ เราต้องไม่มีโปรแกรมทำให้
 พุทโธหายไปให้พุทโธมีแหละ มันหากเป็นของมันเอง พอถึงขั้นนั้นแล้วไม่เลื่อม ไม่เลื่อมก็ยิ่ง
 แน่นหนาขึ้นไป มันเคยถึงที่สองคืนหรือสามคืนเลื่อม ทีนี้ไม่เลื่อม เราปล่อยแล้วเรื่องจะ
 เลื่อมให้เลื่อมไป แต่คำว่าพุทโธกับสติไม่ปล่อย นี่แหละอันนี้แหละหนุน เลยขึ้นได้ พอรู้แน่
 ชัดแล้วว่าไม่เลื่อม มีแต่ขึ้นเรื่อย ละเอียดเรื่อย ๆ จึงได้มารู้เรื่องราวของตัวเองว่า อ้อ ที่
 จิตเราเลื่อม เลื่อมเพราะขาดคำบริกรรมพุทโธ สติขาดในระยะใดระยะหนึ่ง แล้วก็เลส
 แทรกเข้าได้ ทีนี้เวลาคำบริกรรมติดแนบกับใจแล้ว ก็เลสแทรกไม่ได้ ดันออกก็ออกไม่ได้
 บังคับ มันก็เจริญขึ้นเรื่อย ๆ

ทีนี้เวลามันได้ฐานแล้ว มันเหมือนกับขีดเส้นตายให้ตัวเองเลย เราแน่ใจนะ เพราะ
 จิตใจเรามันไม่เหมือนใคร ว่าอะไรเป็นอันนั้นจริง ๆ นี่พอมันขึ้นอย่างนี้แล้ว จนกระทั่งถึง
 ขีดเส้นตายให้กันเลย เอา คราวนี้จิตจะเลื่อมไปไม่ได้ ถ้าเลื่อมเราต้องตาย จะตายด้วยวิธีใด
 เราไม่ทราบนะมันหากจะเป็นได้ ยกตัวอย่างเช่น พระโคธิกะ ท่านฆ่าตัวเองตาย อันนั้น
 บอกว่าจิตเลื่อมจากฌานจากสมาธิ ๖ หน ท่านฆ่าตัวตายเพราะทนอยู่ไม่ได้ อย่างที่เราทน
 อยู่นี้ แบบเดียวกัน มันถึงกันเลย ทีนี้เมื่อเวลามันเป็นอย่างนี้แล้ว เจริญขึ้นมาแล้วมันจะ
 เลื่อมไปอย่างนั้นอีกไม่ได้ ถ้าเลื่อมแล้วเราต้องตาย มันอาจตายแบบนั้นแหละนะ แบบใด
 แบบหนึ่งนั่นแหละ

ทีนี้มันก็เลยไม่เลื่อม ชยับใหญ่เลย เพราะเข็ดหลาบมากที่สุด ก้าวขึ้นสู่การนั่งหาม
 รุ่งหามคำ จากนั้นก็เอาแล้วนะที่นี้ นั่งหามรุ่งหามคำ นั่งตลอดรุ่ง ๆ เลยเที่ยว เพราะมันเข็ด
 มันหลาบแสนสาหัส จนพ่อแม่ครูจารย์มากระตุกเอา คือมันเลยเถิด อย่างนั้นแหละเรา
 นิสัยเรามันผาดโผน เวลานั่งสมาธิได้หลักได้เกณฑ์มากทราบเรียนท่าน ที่แรกท่านก็ยก เอา
 ได้หลักแล้วทีนี้เอามันเลย อัดภาพเดียวมันไม่ได้ตายถึง ๕ หนแหละนะ ทีนี้ได้หลักแล้วเอา
 เลยนะ โอ๊ย นี่ก็เหมือนหมา ทั้งจะเห่าจะกัด ไปก็ฟาดอีก ๆ ท่านก็ชมเชยไปเรื่อย พอหนัก
 เข้า ๆ ความชมเชยไม่ค่อยจะมี นั่งนิ่ง ๆ ฟัง นี่เราผาดโผน มันจะเลยเถิด ท่านดูเราอยู่นี้ แต่

เราไม่รู้เรื่องท่าน บทเวลาท่านจะเอา เห็นว่าสมควรแล้วที่นี้ จะตัดแปลงเสียใหม่ ความหมายว่างั้น

พอขึ้นไปกราบปั๊บ ๆ โห ขึ้นแบบขู่เลยนะ กิเลสไม่ได้อยู่ที่กาย มันอยู่ที่ใจนะ ท่านไม่บอกว่าจะไปทรมานมันหักโหมอะไรนักหนาร่างกายนั้นนะ ถ้าว่าอย่างนั้นกลัวเราจะอ่อน ท่านระวังทุกด้าน ว่ากิเลสไม่อยู่ที่กาย มันอยู่ที่ใจนะ จากนั้นท่านก็ยกนายสารถีฝีกม้ามาให้ ฟังดังที่เคยเล่า ม้าตัวไหนมันผาดโผนโจนทะยาน ไม่รับฟังเสียงฝีกทรมานแล้วเอากันหนัก ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้มันกิน ไม่ควรให้กินน้ำไม่ให้กิน ทรมานด้านเดียวจนกว่าว่าจะค่อยลดพยศลง การฝีกเขาก็ลดลง ๆ ๆ ตามความลดพยศของมันนั้นแหละ จนกระทั่งม้าใช้ การใช้งานได้ การฝีกแบบนั้นเขาก็ไม่ฝีก ท่านก็พูดเพียงเท่านั้น แต่เราเข้าใจแล้ว เพราะสารถีฝีกม้าก็มีในบาลีแล้ว เราก็เห็นแล้ว

ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกนะ อย่างนั้นละความยอมรับ ทั้ง ๆ ที่จะพีดกันเอาเป็นเอาตายตลอด พอท่านว่าอย่างนั้นหยุดก็เลย ใจเราก็รู้แล้วว่ามันได้หลักได้เกณฑ์แล้ว เรียกว่าได้การได้งานแล้วม้า จากนั้นมาก็ไม่ฝีกแบบนั้นอีก แต่เรื่องก้าวทางจิตนี้ไม่มีถอย ได้พูดให้พี่น้องลูกหลานฟัง การฝีกทรมานใจ ใจนี้แหล่ เป็นนักโทษอุกฉกรรจ์ทีเดียว กิเลสบีบบี้สไฟตลอดเวลา เอาธรรมเท่านั้นเข้าไปแก้ได้ ธรรมแก้ได้ ๆ จนกระทั่งเบิกกว้างออกไป กว้างออก ๆ จนกระทั่งกิเลสจางไป ๆ สุดท้ายจนจะไม่มีกิเลสดังที่มีขึ้นมา นั้น พูดตามความรู้สึกของใจ ค้นหาที่ไหนก็ไม่มี มีแต่จิตใจที่โล่งว่างเปล่าไปหมดเลย กิเลสตัวใดที่จะมาเป็นภัย แสดงการต้านทานให้เห็นอย่างใดอย่างหนึ่งไม่มีเลย

มันก็แยบขึ้นมา เหนอ นี่มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ แล้วหรือ แต่มันยัง

ไม่ได้สำคัญว่าตัวสั้น คือค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ ๆ กิเลสมันหมอบเพราะอำนาจของธรรมตีมัน ทางนี้ก็ขึ้น หือ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ แล้วหรือ หากเป็นแต่เพียงว่ามันยังไม่สำคัญว่าเป็นอรหันต์นะ คือหากกิเลสไม่เจอเลย จากนั้นก็มีอีกแยบอีก ชัดอีก ๆ ชัดเสีย จนกระทั่งโลกธาตุกลมไปทีเดียว หายสงสัย อรหันต์น้อยหรืออรหันต์ใหญ่หายสงสัย อรหันต์น้อยก็หายสงสัย อรหันต์ใหญ่ก็หายสงสัย นั้น สนฺทิฎฐิโก ชั้นสุดยอดประกาศปางเท่านั้น ทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร

นี่ละการฝีกจิต เรารับผิดชอบเรา ไม่งั้นจะตายกองกันอยู่นี้ก็กัปกั๊กัลป์ ไม่มีต้นไม่มีปลาย ถ้าปล่อยให้กิเลสลากถูไปอย่างนี้จะไม่มีต้นมีปลาย ต้นมันอยู่ที่ไหน ปลายอยู่ที่ไหน ไม่มี เงื่อนต้นเงื่อนปลายไม่มีถ้ากิเลสลาก พอธรรมเข้าแทรกปั๊บนี้ เงื่อนต้นไม่มี เงื่อนปลายจะมี คือเราไม่ทราบที่เราเกิดมาแต่เมื่อไร เงื่อนปลายจะทราบ คือมันจะหย่นเข้ามา

ต่อไปก็ทราบเงื่อนไขปลายแน่เข้าๆ นี่ละถ้าธรรมได้แทรก คุณงามความดีนั้นแหละค่อยตัด ค่อยทอนภพชาติที่มันยืดยาวให้หดย่นเข้ามาๆ ด้วยอำนาจแห่งธรรม แห่งความดีงาม อย่างอื่นเราอย่าไปหวัง

ความคิดความหวังนี้ หวังเท่าไรมันก็หวังด้วยกันแหละคน แต่มันไม่สมหวัง เพราะเราไม่สร้างสิ่งที่ถูกต้องดีงามพอจะให้เกิดความสมหวังขึ้นมา มันก็ไม่สมหวังตลอดไปนั่นแหละ เพราะฉะนั้นจึงให้สร้างเสียเวลานี้ ทุกข์ยากลำบาก เอา ทุกข์ไปเกิด ทุกข์เพื่อความทุกข์ไม่เป็นไร แต่ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์อย่าพากันหาญนะ ทุกข์ด้วยอำนาจแห่งการทำ ความชั่วช้าด้วยความนอนใจ ทุกข์เท่าไรไม่คำนึงคำนวณถึงความสิ้นสุดแห่งทุกข์ของตน ด้วยวิธีการปลดปล่อยแบบใดบ้างนั้น ทุกข์อันนี้ไม่มีหยุดนะ ทุกข์อะไรต้องให้คิดทบทวนเอา ทุกข์ทางกิเลสก็ทุกข์แล้ว ทีนี้จะทุกข์เพราะการสร้างความดี ทุกข์บ้างก็เอา นั่นละที่นี้มีทางแก้

เพราะกิเลสนี้มีธรรมเท่านั้น นอกนั้นไม่มี ธรรมละแก้ได้ นอกนั้นไม่มีแก้ได้เลย เราพยายามอย่างนี้แล้วเป็นไปได้ๆ เหมือนสัตว์ตกน้ำในมหาสมุทร สัตว์โลกที่จม มหาสมุทรก็คือวิญญาน วิญญาณ กว้างแสนกว้างมองหาฝั่งไม่เห็น เหมือนกับเรามองหาเงื่อนต้นเงื่อนปลายแห่งความเกิดตายของตัวเองไม่เห็นไม่เจอ ทั้งๆ ที่เกิดตายมาตลอดก็มองไม่เห็น ทีนี้เวลาสร้างความดีเข้าก็เท่ากับจะมองเห็นฝั่ง จะเริ่มมองเห็นฝั่งเข้าไปๆ ฝั่งใกล้เข้ามาๆ ขึ้นฝั่งได้แล้ว ความดีเรามีมากเท่าไร ฝั่งใกล้เข้ามาๆ แล้วขึ้นฝั่งไปได้เลย ดังท่านผู้มีความดีงามทั้งหลาย ถึงขั้นสุดยอดขึ้นฝั่งไปเลย ผู้ยังไม่สุดยอดก็มีเรือเล็กเรือน้อยมารอมารับอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรนั้นแหละ หากมีเรือมารอมารับไปจนได้ ทั้งๆ ที่เขาจมนเรายังได้ขึ้นเรือผ่านไป บรรเทาทุกข์ระยะหนึ่งก็ยังดีๆ ต่างกันอย่างนี้นะ

ถ้าจะปล่อยไปเลยจริงจริงๆ เราอย่าไปเชื่อกิเลสนะ เวลานี้กิเลสมันเต็มโลกเต็มสงสารเต็มหัวใจสัตว์โลก ไม่มีกิเลสตัวใดจะเชื่อธรรม เพราะฉะนั้นมันต้องฝืนธรรมตลอดเวลา ทีนี้เราต้องการความพ้นทุกข์ อะไรเป็นที่จะทำให้เราเกาะยึดติดเพื่อความพ้นทุกข์ได้ คือธรรม เราก็กู้เอา ความดีประเภทใดเราทำได้ประเภทใด เอ้า ทำลงไปอันนี้ไม่ไปไหน ความคิดที่ว่าความดี การให้ทาน เอ้า ให้ทานมากก็กัปกัปปี้ไม่สูญหายไปไหน ขึ้นชื่อว่าความดีมากน้อยจะไม่สูญหาย ติดแน่น ๆ สัมผัสตัวอยู่ในถ้าภาษาโลกเขาเรียกว่า พักตัวอยู่ภายในตัวของเรา มากขึ้น ๆ ก็เด่นขึ้น ๆ แล้วพ้นไปได้แน่ ถ้าจะปล่อยเลยตามเลยนี้จะจมตลอดไป ไม่มีใครเลิศเลอละ มีแต่ลมปากด้วยความรำพันของกิเลสทั้งนั้นละ อวดดีบอวดดีทั้ง ๆ ที่ไม่มีความดี กิเลสมันชอบอวด แต่ท่านผู้ดียึดติดกับหัวใจแล้วท่านไม่อวด อวดไป

หาอะไร วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นมันก็พอเป็นคติได้แล้วนะ คนก็ไม่มากวันนี้พอดี ไม่ค่อย
มากนะวันนี้ มีมากมีน้อยบ้าง ต่อไปนี้จะให้พร

โอม พระหลวงตาเจ้าคะ ผ้าป่าหน้าศาลา ๒,๐๐๘ บาท แล้วก็ ๑๗ ดอลลาร์เจ้าคะ

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th